

Arrest

nr. 143 762 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 4 april 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 23 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“[A.S.N.] [...] ook gekend als: [S.N.A.]
nationaliteit: Bangladesh
[...]”*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkene sinds 11.07.2011 in België zou verblijven en hij geïntegreerd en werkbereid zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien legt hij hiervan ook geen enkel stavingstuk voor.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 11.07.2011, werd afgesloten op 28.02.2013 met de beslissing 'Beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar en zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij Bangladesh zou zijn ontvlucht wegens politieke en religieuze vervolging, enerzijds omdat hij lid zou zijn geweest van BNP waar hij benoemd zou zijn tot 'organising secretary' en anderzijds omdat hij zou behoren tot het zogenaamde Ahmadie geloof. Betrokkene zou bedreigd, afgeperst en vals beschuldigd zijn. Hij zou onmogelijk kunnen terugkeren omwille van voornoemde vrees voor verdere vervolging en geweldpleging, wegens zijn behoren tot het Ahmadie geloof en zijn lidmaatschap bij BNP sedert 1996 en de onmogelijkheid bescherming te krijgen van zijn autoriteiten met risico op vervolging onder een politiek vijandig regime waartegen hij geen enkele bescherming van enige autoriteit in zijn land (nog) zou kunnen bekomen. Geen zekerheid zou kunnen geboden worden dat betrokkene in zijn land niet minstens het risico zou lopen op een inhumane en mensonterende behandeling binnen een juridisch systeem dat zelfs geen enkele garantie zou kunnen geven op elementaire rechtszekerheid, laat staan minimale eerbied voor de rechten van verdediging. Betrokkene zou namelijk valselijk beschuldigd zijn in een strafzaak. Betrokkene wijst eveneens op de meest recente berichten uit Bangladesh waar een ware escalatie van geweld sedert maart 2013 zou zijn uitgebroken en het politiek geweld alleen maar halsoverkop zou toenemen zonder dat de autoriteiten enige bescherming zouden kunnen bieden, integendeel zou blijken dat het regime zelf mede verantwoordelijk zou zijn voor de laatste verwikkelingen. Betrokkene zou vrees koesteren gelet op zijn wedervaren met het regime in Bangladesh, de gekende repressie aldaar tegen leden van de Ahmadie gemeenschap en het recent escalerend geweld.

Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – door verzoeker verkeerdelijk omschreven als een bevel om het grondgebied te verlaten – die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en die hem ook op 23 december 2013 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissingen geen samenhang vertonen en het beroep derhalve onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De exceptie is gegrond.

3.2. Verweerder betwist daarnaast de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om deze tweede exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt (onrechtstreeks) dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid aantoont waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland.

Verzoeker kan echter onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker woont sinds 2011 in België.

Daarnaast was verzoeker in zijn geboorteland lid van de BNP en behoort hij tot het Ahmadie geloof.

http://en.wikipedia.org/wiki/Bangladesh_Nationalist_Party

The Bangladesh Nationalist Party (Bengali: [...] Bangladesh Jatiotabadi Dôl) commonly referred to as the BNP, is the mainstream center-right political party in Bangladesh. BNP ruled Bangladesh for a total of 14 years since its independence, longer than any other party in Bangladesh. It is the largest opposition party in the Jatiyo Sangshad, the Parliament of Bangladesh.

Founded in 1978 by Lieutenant General (retd) Ziaur Rahman, the Seventh President of Bangladesh, the party has evolved into one of the most powerful and influential political entities in South Asia. The BNP was established by President Zia to provide a political platform for him after his assumption of power during Bangladesh's volatile period that resulted from the coup and counter coup during 1975. Ideologically, the party has professed Bangladeshi nationalism, and free market economic policies including freedom of press. The BNP described as the Islamic consciousness of the people of Muslim majority Bangladesh, in order to counter the secular Awami League. The BNP has been opposed to communism and socialism since its inception and advocates vigorous free market policies.

The Bangladesh Nationalist Party has held power in Bangladesh for five separate terms. Amongst its leaders, four have become President of Bangladesh and two have become Prime Minister of Bangladesh. Within the party, power has remained exclusively in the hands of the Zia family, with Begum Khaleda Zia leading the party since the assassination of Ziaur Rahman, her husband and the party's founder.

Vrije vertaling naar het Nederlands :

De Bangladesh Nationalistische Partij (Bengali :[...] Bangladesh Jatiotabadi DOL), gewoonlijk aangeduid als de BNP, is het 'mainstream centrum-rechtse politieke partij in Bangladesh. BNP regeerde Bangladesh voor een totaal van 14 jaar sinds de onafhankelijkheid, langer dan enige andere partij in Bangladesh. Het is de grootste oppositiepartij in de Jatiyo Sangshad, het parlement van Bangladesh.

Opgericht in 1978 door luitenant-generaal (bd) Ziaur Rahman , de zevende president van Bangladesh , is de partij uitgegroeid tot een van de machtigste en invloedrijkste politieke entiteiten in Zuid-Azië. De BNP is opgericht door president Zia om een politiek platform aan te bieden na zijn machtsovername, het resultaat van de staatsgreep in 1975. Ideologisch beleid[t] de partij het nationalisme , en de vrije economische markt, inclusief de vrijheid van meningsuiting en pers. De BNP wordt beschreven als het islamitische bewustzijn van de islamitische meerderheid van Bangladesh dit tegen het seculiere Awami League . De BNP is gekant tegen het communisme en het socialisme sinds haar oprichting en pleit voor een krachtig vrije markt.

De Bangladesh Nationalistische Partij was aan de macht in Bangladesh gedurende vijf termijnen. Onder haar leiders, zijn er vier president van Bangladesh geworden en twee premier. Binnen de partij, is de macht in handen van het gezin Zia, met Begum Khaleda Zia die de partij leidt sinds de moord op haar man.

Dat verzoeker, als lid van de BNP, problemen ondervond met leden van de A.L., lijdt geen twijfel.

Beide partij en staan dan ook ideologisch lijnrecht tegenover elkaar.

http://en.wikipedia.org/wiki/Bangladesh_Nationalist_Party

The Bangladesh Awami League (BAL) (Bengali: [...]; translated from Urdu: Bangladesh People's League), commonly known as the Awami League, is the mainstream center-left, secular political party in Bangladesh. It is also currently the governing party after winning the 2008 Parliamentary elections in Bangladesh.

The Awami League was founded in Dhaka, the former capital of the Pakistani province of East Bengal, in 1949 by Bengali nationalists Maulana Abdul Hamid Khan Bhashani, Shamsul Huq and later Huseyn Shaheed Suhrawardy who went on to become Prime Minister of Pakistan. The Awami League was established as the Bengali alternative to the domination of the Muslim League in Pakistan and over centralisation of the government. The party quickly gained massive popular support in East Bengal, later named East Pakistan, and eventually led the forces of Bengali nationalism in the struggle against West Pakistan's military and political establishment. The party under the leadership of Sheikh Mujibur Rahman, the founding father of Bangladesh, would lead the struggle for independence, first through massive populist and civil disobedience movements, such as the Six Point Movement and 1971 Non-Cooperation Movement, and then during the Bangladesh Liberation War. After the emergence of independent Bangladesh, the Awami League would win the first general elections in 1973 but was overthrown in 1975 after the assassination of Sheikh Mujibur Rahman. The party was forced by subsequent military regimes into political wilderness and many of its senior leaders and activists were executed and jailed. After the restoration of democracy in 1990, the Awami League emerged as one of the principal players of Bangladeshi politics.

Vrije vertaling naar het Nederlands :

De Bangladesh Awami League (BAL) (Bengali :[...], vertaald uit het Urdu : Bangladesh People's League), algemeen bekend als de Awami League, is de mainstream centrum-linkse, seculiere politieke partij in Bangladesh .

Het is momenteel ook de regerende partij na het winnen van de parlementsverkiezingen in Bangladesh in 2008.

De Awami Liga werd opgericht in Dhaka , de voormalige hoofdstad van de Pakistaanse provincie Oost-Bengalen , in 1949 door Bengaals nationalisten Maulana Abdul Hamid Khan Bhashani, Shamsul Huq , en later Huseyn Shaheed Suhrawardy (die premier van Pakistan [...] werd). De Awami League werd opgericht als het Bengaalse alternatief voor de heerschappij van de islamitische League in Pakistan en over de centralisatie van de overheid. De partij kreeg al snel de steun van de bevolking in Oost-Bengalen , later Oost-Pakistan genaamd en leidde de strijdkrachten van Bengaals nationalisme in de strijd tegen West-Pakistans militair en politiek establishment. De partij onder leiding van Sheikh Mujibur Rahman, de grondlegger van Bangladesh, zou de strijd voor onafhankelijkheid leiden eerst door enorme populistische en burgerlijk- ongehoorzame bewegingen, zoals de Zes Point Beweging en 1971 Non-Cooperation Movement, en vervolgens tijdens de Bangladesh Liberation War. Na de onafhankelijkheid van Bangladesh, won de Awami League de eerste algemene verkiezingen in 1973, maar werd ten val gebracht in 1975 na de moord op Sheikh Mujibur Rahman. De partij werd door latere militaire regimes politiek aan de kant gezet en veel van de senior leiders en activisten werden geëxecuteerd en gevangenen gezet. Na het herstel van de democratie in 1990, kwam de Awami League naar voren als een van de belangrijkste spelers van de politiek in Bangladesh.

Omwille van het voorgaande werd hij bedreigd, afgeperst en valselijk beschuldigd in een strafzaak.

Dat het geweld in Bangladesh escaleert blijkt uit de verschillende verontrustende (pers)berichten.

De media verspreidt alarmerende berichten m.b.t. de situatie in Bangladesh. Het voormelde kan verwerende partij onmogelijk ontgaan zijn !

Verzoeker verwijst naar foto's die verschenen zijn in the Daily Star dd 6.01.2014.

Verwerende partij had bij de beoordeling van het dossier van verzoeker rekening dienen te houden met het asielaanvraag van verzoeker en met de huidige situatie in Bangladesh.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.”

4.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker onterecht voorhoudt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door hem aangevoerde argumentatie dat hij niet naar Bangladesh kan terugkeren om vanuit dat land een verblijfsmachtiging aan te vragen omwille van zijn problemen in dit land. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat verzoeker zijn beweringen niet staafde met de vereiste overtuigingsstukken. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat verzoekers relaas inzake de problemen die hij stelt te hebben in zijn land van herkomst reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek in het raam van zijn asielaanvraag. Hij benadrukte dat de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) reeds oordeelde dat verzoekers relaas geen aanleiding kon geven tot de vaststelling dat hij nood heeft aan een beschermingsstatus en dat, bij gebrek aan nieuwe gegevens, niet tot een ander besluit kan worden gekomen. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om te concluderen dat, nu de commissaris-generaal reeds vaststelde dat verzoeker als gevolg van zijn voorgehouden problemen omwille van zijn politieke of religieuze achtergrond geen nood heeft aan de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus – wat impliceert dat verzoeker niet aantoonde dat hij om de door hem voorgehouden problematiek zijn land diende te verlaten –, verzoeker deze zelfde problematiek niet kan aanvoeren ter staving van zijn bewering dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om in zijn land van herkomst een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen en deze problematiek dus niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Door wat achtergrondinformatie over de situatie in Bangladesh in zijn verzoekschrift op te nemen toont verzoeker ook niet aan dat verweerder de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte gegevens niet deugdelijk heeft onderzocht.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt zijn voorts niet dienend ter onderbouwing van zijn middel. Verzoeker voegde deze stukken immers niet bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en het komt niet aan verweerder toe om zelf een aanvraag om machtiging tot verblijf met overtuigingsstukken te staven.

Verzoeker kan, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder onvoldoende aandacht zou hebben gehad voor het feit dat hij aangaf dat hij sedert 2011 in België is.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker schending van het redelijkheidbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Verzoeker woont sinds 2011 in België.

Verzoeker heeft geen familieleden meer in zijn thuisland. Zijn ouders en broers vluchtte[n] naar New-York.

Dat de beslissing van verwerende partij om het verzoekschrift conform Artikel 9 bis van [de Vreemdelingenwet] onontvankelijk [te] verklaren, onredelijk is, blijkt uit hetgeen aangehaald.

Minstens had de aanvraag van verzoeker ontvankelijk dienen verklaard te worden.

Verwerende partij is niet overgegaan tot onderzoek van het volledig dossier van verzoeker.

Indien verwerende partij dit had gedaan, dan was zij zeker tot de vaststelling gekomen dat verzoeker zijn aanvraag onmogelijk kon doen in zijn land van herkomst.”

4.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangegeven dat hij het vertrek van bepaalde familieleden beschouwde als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat het onredelijk is dat verweerder gegevens die hij zelf niet de moeite waard achtte om als buitengewone omstandigheid aan te voeren niet heeft weerhouden.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker ook niet uiteenzet waarom het loutere feit dat hij reeds een aantal jaar in België is hem zou verhinderen om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Er blijkt dan ook niet dat verweerders standpunt

dat verzoekers mededeling dat hij sedert 11 juli 2011 in België zou verblijven niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend kennelijk onredelijk is.

Daar door de bevoegde asielinstantie reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen nood heeft aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat het in strijd is met het redelijkheidsbeginsel om zijn voorgehouden problemen in Bangladesh niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK